

Gericht en opstanding

Nico Baalbergen

INLEIDING

In al onze Bijbelstudie en Bijbeluitleg is het van groot belang dat we leren samenhangen te vinden, zowel in het klein als in het groot.

In de natuur, de schepping Gods, vinden we systemen en samenhangen. God doet niet maar wat, net zoals het toevallig uitkomt of wel mooi lijkt. Aan alles ligt een ontwerp ten grondslag. Bloemen, planten, struiken, bomen zien we in schijnbaar mateloze rijkdom en veelvormigheid om ons heen, om de dierenwereld niet te vergeten. Als we de natuur nader gaan onderzoeken, of als we er iets mee willen doen, zoals een tuin of een park aanleggen, moeten we meer kennis hebben. Op sommige grondsoorten gedijen sommige planten niet, maar andere planten juist weer wel. Sommige planten verdragen elkaars nabijheid niet, terwijl andere soorten daarentegen vaak bij elkaar gevonden worden en een gemeenschap vormen, en dan ook nog is samenhang met bepaalde insecten en vogels. En zo zal blijken dat heel deze bonte en ook wel verbijsterende rijkdom op duidelijk te bepalen manieren met elkaar samenhangt, in elkaar grijpt, of ook wel afstoot. Linnaeus was een van de grote geleerden die de grondslag heeft gelegd voor de systematiek van de plantkunde. Als we een plant of een bloem tegenkomen die we niet kennen, kunnen we met behulp van een flora precies achterhalen tot welke familie of soort zo'n plant of bloem behoort en in welke gemeenschap of op welke grondsoort hij thuishoort.

Welnu, in onze bestudering van de Bijbel geldt dit ook. Vandaar dan ook dat in de afgelopen 1900 jaar van christendom velen dit geprobeerd hebben. Prachtig mooie en magistrale systemen en samenhangen hebben Bijbelonderzoekers in de voorbije eeuwen opgebouwd en uitgewerkt. Vaak moesten volgende generaties daar correcties in aanbrengen, vaak bleek het noodzakelijk geheel nieuwe samenvattingen te maken. Maar ook voor ons geldt dat we, ieder op zijn eigen bescheiden manier, moeten trachten tot een samenhangend geheel te komen om inzicht te kunnen verwerven in de grote rijkdom aan gegevens die we in de Bijbel vinden. Gelukkig is het zo dat we niet ieder telkens weer van voren aan moeten beginnen. Er zijn grote en kleine leraren geweest die dit in het groot of het klein ook al gedaan hebben. Wél geldt voor ieder van ons dat we ons dienen te spiegelen aan het voorbeeld van de mensen in Beréa (Hand.17:10,11), die niet alleen het woord met alle bereidwilligheid ontvingen, maar ook dagelijks de Schriften nagingen of deze dingen zo waren, met andere woorden zij bestudeerden dagelijks de Schrift om te zien of het waar was, wat Paulus zei.

BEDELINGEN

We willen hier geen aandacht schenken aan, of een overzicht geven van, de verschillende systemen zoals die uit de kerkgeschiedenis bekend zijn. We knopen aan bij het meest gangbare systeem van bedelingen, zoals dat voornamelijk door de *Scofield Reference Bible* populair is gemaakt. In dit systeem wordt Gods heilsgeschiedenis met Israël afgebroken als dit volk zijn Messias door de Romeinen laat kruisigen. Vanaf dat moment trekt God, naar men meent, Zijn handen af van Israël en begint Hij iets nieuws. De Pinksterdag, zoals

beschreven in Handelingen 2, beschouwt men dan als de geboortedag van dit nieuwe, de gemeente van de tegenwoordige dag van genade. Terwijl God in deze bedeling de Gemeente bijeenbrengt en opbouwt, is het volk Israël verstrooid onder de volken. In deze tijd is de enige hoop voor hen dan ook dat zij in Christus geloven en zo bij de Gemeente gevoegd worden. Vrij algemeen, hoewel niet unaniem, is men van mening dat het eerstvolgende grote werk dat God gaat doen, is de Gemeente van deze aarde wegnemen in de Opname. Dan volgen er nog 7 jaren, waarin het volk Israël ene verbond zal sluiten met de antichrist en ten gevolge daarvan door een zware verdrukking heen moet. Aan het einde van die 7 jaar komt de Here Jezus terug uit de hemel om straf te oefenen over hen die God niet kennen het evangelie van onze Here Jezus Christus niet gehoorzamen (II Thess.1:8). Daarop zal de Here Jezus Christus Zich als Koning vestigen in Jeruzalem en van daaruit de aarde gedurende 1.000 jaren regeren in vrede en gerechtigheid.

Op dit algemene thema zijn door velen van Gods kinderen, bekende Bijbelleraren als dr. Arno C. Gaebelein, dr. James M. Gray, Sir Robert Anderson en vele anderen duidelijke en ingrijpende correcties aangebracht. Merkwaardig is dat deze vooruitgang in inzicht geen algemene bijval heeft kunnen oogsten en sinds ongeveer de 2^e wereldoorlog praktisch geheel verdrongen is. We zullen daar dan ook op dit moment niet verder op ingaan, maar ons bepalen tot onze eigen inzichten.

We volgen de lijnen zoals deze uitgezet zijn door met name Ch.H. Welch in Engeland en S. van Mierlo en G.J. Pauptit in Nederland.

We hebben geleerd dat niet alleen de Evangelieën, maar ook het boek Handelingen volledig Israëlitisch zijn en nog geheel de geschiedenis van Gods handelen met het volk Israël beschrijven. Voor ons ligt het geboorteuur van de tegenwoordige bedeling en daarmee van de Gemeente van deze genadebedeling, in Handelingen 28:28.

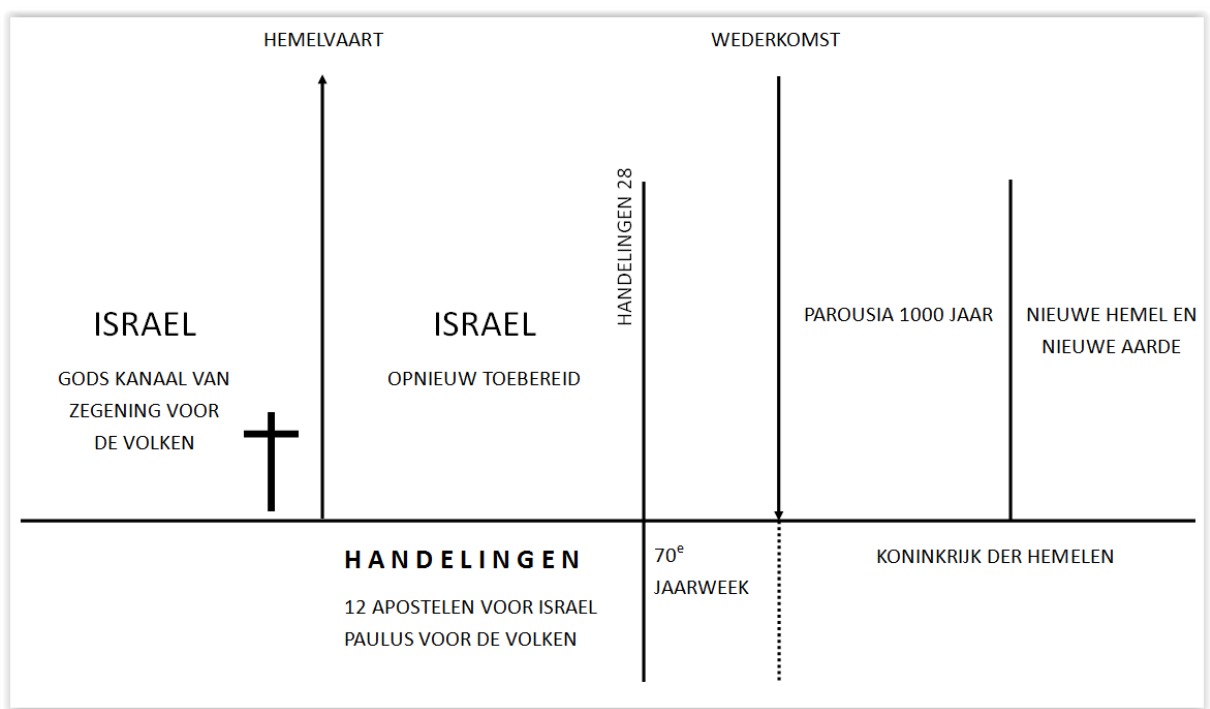
Vanaf Genesis 12 en zo verder het hele Oude Testament door, was het volk Israël apart gezet als een volk dat van de HERE de bijzondere opdracht had gekregen Gods grootheid te verkondigen onder de volken. In de vervulling van deze bijzondere opdracht zouden zij het kanaal van zegening zijn voor de gehele wereld. Dit hoefden zij niet uit eigen kracht te doen, want immers woonde de HERE bij hen. Hij had Zich dit volk als woonplaats uitgekozen.

Toen de volheid van de tijd gekomen was, toen in Gods ogen de juiste tijd was aangebroken, heeft God Zijn Zoon gezonden (Gal.4:4). Deze kwam als mens in de eerste plaats voor Gods volk Israël. Hij werd een dienstknecht (Rom.15:8) van de besnijdenis 1) om de beloften van de vaders te bevestigen en 2) opdat de volken God verheerlijken.

Een ander belangrijk deel van de opdracht van de Here Jezus Christus mogen we daarbij ook niet vergeten. Hij was ook het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt (Joh.1:29). Uiteraard is hierbij ingesloten de zonde van Israël en de moord op de Messias. Na de dood en de opstanding van de Here Jezus Christus is dus nog helemaal geen einde gekomen aan Gods weg met Israël. En zo wordt in het boek Handelingen het werk voortgezet dat de Here Jezus begonnen is. Nu wordt niet alleen aan Israël in het land, maar overal ter wereld het Koninkrijk aangekondigd.

Nu het zondoffer is gebracht en de Here Jezus Christus de dood heeft overwonnen, gaat hand in hand met de aankondiging van het Koninkrijk nu ook de boodschap van de verzoening verkondigd worden. Nog steeds blijkt het volk Israël de voorrang te behouden, maar ook worden door de prediking van Paulus de andere volken betrokken in de verzoening en in het Koninkrijk.

De verwachting zou dan geweest kunnen zijn dat de Heer weldra terug zou keren om op aarde vanuit Jeruzalem de wereld zichtbaar te regeren in vrede en gerechtigheid. Uit Daniël en Paulus' brief aan de Thessalonicenzen weten we dat de 70^e jaarweek en de openbaring van de antichrist onmiddellijk aan deze wederkomst voorafgaan. Als we dus de tegenwoordige bedeling der genade buiten beschouwing laten, zouden we onderstaand schematisch overzicht kunnen opstellen:

Schema 1

Zouden we dit schema voorlopig als correct willen beschouwen, dan gaan we toch moeilijkheden ondervinden. Dit schema gaat ervan uit dat geheel Israël als volk in de Handelingenperiode werd toebereid voor het komende Koninkrijk. Maar dat was niet het geval. In die periode ging het om het overblijfsel in Israël, terwijl over het andere deel van Israël (Rom.11:25) verharding was gekomen. En hoe lang zou die verharding duren? Totdat de volheid van de volken is ingegaan. En dan zal vervolgens geheel Israël behouden worden, want "Uit Zion zal de Redder komen; Hij zal de goddeloosheden van Jakob afwenden. En dit is voor hen het verbond Mijnerzijds, wanneer Ik hun zonden zal wegnemen." En hiermee komen overeen de woorden van Jakobus in Hand.15:14-18: "God heeft zich eerst ontfermd over de volken en uit hen een volk gevormd tot eer van Zijn Naam... Daarna zal Ik terugkeren

en de tent van David weer opbouwen... opdat de overigen van de mensen de Heer zoeken, en alle volken waarover Mijn Naam is uitgeroepen, zegt de Here die deze dingen doet..."

De voltooiing van deze twee voornemens van God om een overblijfsel te zegenen en een volk uit de overige volken voor Zijn Naam aan te nemen, maakte het mogelijk een begin te maken met een nieuw werk, dat nodig was om een volgend geopenbaard voornemen uit te werken. Ook dit noemt Paulus in Romeinen 11:26, "en zó zal heel Israël behouden worden!" en als hun overtreding de rijkdom van de wereld is en hun verlies de rijkdom van de volken, hoeveel te meer hun volheid!... want als hun verwerping de verzoening van de wereld is, wat zal hun aanneming anders zijn dan leven uit de doden?

We zijn dus welhaast gedwongen om tot de conclusie te komen dat er tussen het eind van Handelingen en het begin van de 70^e jaarweek rekening gehouden moet worden met een periode van herstel van Israël. Dit volk zal opstaan uit de doden, zal als geheel behouden worden. De tent van David zal weer opgericht worden en gebouwd worden als in de dagen van ouds. "Daarna zullen de Israëlieten zich bekeren en de HERE, hun God, zoeken en David hun koning en bevende komen tot de HERE en Zijn Heil – in het laatste der dagen" (Hos.3:5).

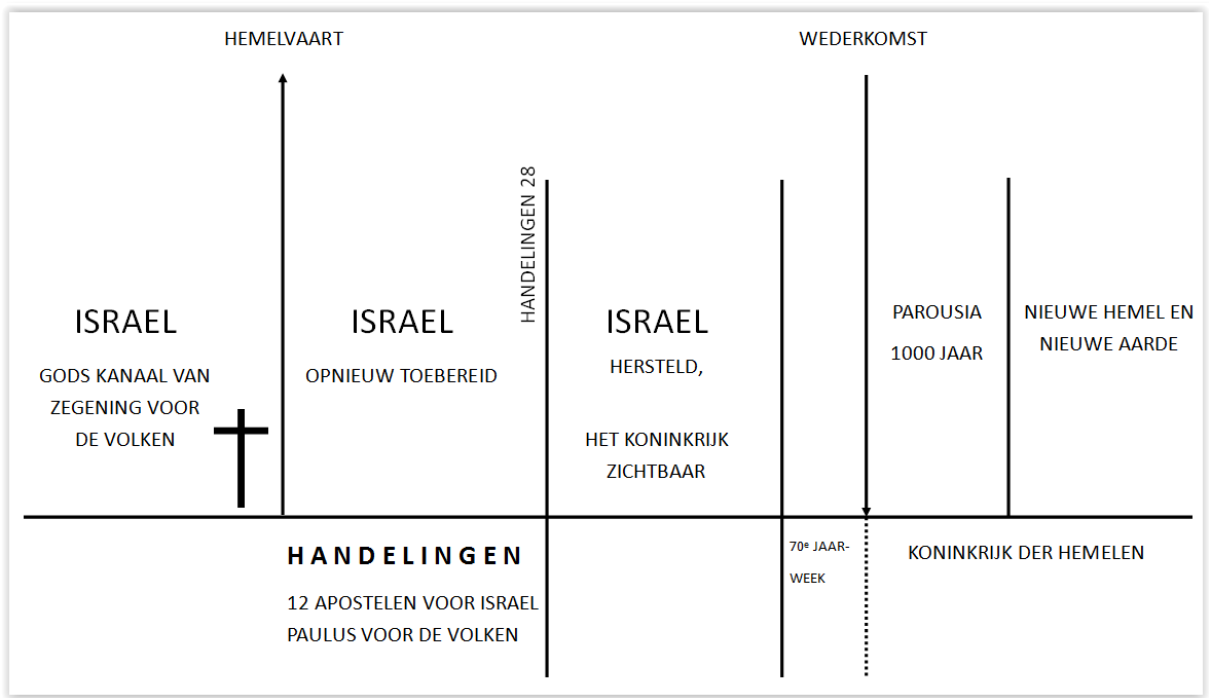
"Dan zal ik één herder over hen aanstellen die hen weiden zal: mijn knecht David" (Ezechiël 34:23).

"En Mijn knecht David zal koning over hen wezen, één herder zal er voor hen allen zijn" (Ezechiël 37:24).

"Zij zullen de HERE, hun God, dienen en David, hun koning die Ik hen verwekken zal" (Jeremia 30:9).

Het lang verbeide Nieuwe Verbond zal de HERE met hen sluiten (zie Jeremia 31:31-34). Dat verbond zal niet op stenen tafelen geschreven worden (Ezechiël 11:19-20), maar in hun harten.

Zo zouden we dan (nog steeds met weglating van de tegenwoordige bedeling der genade) tot het volgende overzicht kunnen komen:

Schema 2

Een bevestiging hiervan is te vinden in de gelijkenissen van het Koninkrijk der Hemelen. Mij zijn geen Bijbelonderzoekers en uitleggers bekend, van welke richting ook, die deze niet plaatsen tussen de Hemelvaart en de Wederkomst.

In ons eerste schema zouden deze gelijkenissen dan betrekking hebben op de Handelingenperiode. Maar die liep niet uit op, kón ook niet uitlopen op, de oogst. Want, zoals gezegd, betrof Gods werk in die tijd het overblijfsel. Van oogst als voleinding (sunteleia) der eeuw was nog in de verste verte geen sprake. Handelingen was een periode van “in zekere zin eerstelingen” (Jacobus 1:18, vergelijk Romeinen 11:16). Een goede illustratie van de tot nu toe geschetste gang van zaken gaf de Here Jezus Christus in Marcus 4:26-29, “En Hij zeide: Alzo is het Koninkrijk Gods, als een mens, die zaad werpt in de aarde, en slaapt en opstaat, nacht en dag, en het zaad komt op en groeit, zonder dat hij zelf weet hoe. De grond brengt vanzelf vrucht voort; eerst een halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar. Wanneer dan de vrucht rijp is, laat hij er terstond de sikkel in slaan, omdat de oogsttijd aangebroken is.”

We lezen hier over de achtereenvolgende groeifasen van het Koninkrijk der Hemelen vanaf het zaaien tot aan de oogst. Laat ons horen wat de Heer wilde duidelijk maken met deze gelijkenis.

EN HIJ ZEIDE: Deze woorden vestigen de aandacht op de spreker en dienen ertoe om ons er opnieuw aan te herinneren dat we hier te maken hebben met woorden die gesproken werden door de Here Jezus Christus. Met het oog daarop dienen we te denken aan drie andere uitspraken die Hij deed: “Ziet toe, wat gij hoort” (Marcus 4:24); “Leg deze woorden in uw oren” (of: knoop dit goed in je oren) (Lucas 9:44); “Zeker, zalig, die het woord Gods horen en het bewaren” (Lucas 11:28).

ALZO IS HET KONINKRIJK GODS: Zowel in het Grieks als in het Nederlands staat dit woord “alzo” met nadruk voorop, wat maakt dat het betekent: “Op deze manier is het Koninkrijk der Hemelen en niet anders.” Zo is dan in zeker opzicht de groei van het Koninkrijk der Hemelen te vergelijken met wat hier afgeschilderd wordt in vijf fasen: 1) de halm, 2) de aar, 3) het volle koren in de aar, 4) het rijpe koren, 5) de oogst.

Let wel dat het Koninkrijk Gods hier het onderwerp is. Er wordt niet gesproken over het evangelie, noch over de gemeente, ook niet over het Woord en al evenmin over de gelovige. Deze gelijkenis betreft de heerschappij van God. Als we aan het onderwerp voorbijzien, verliest de gelijkenis zijn zin en waarde.

ALS EEN MENS, DIE ZAAD WERPT IN DE AARDE: Omdat deze gelijkenis weinig zegt over de zaaier, hoeven we ook niet uit te maken wie het zaad zaaide. Er wordt hier niet over Christus gesproken. Vanzelfsprekend maakt het feit dat de heer het zaad van de Goddelijke heerschappij in de aarde zaaide, dat Hij in zeker opzicht op één lijn staat met de zaaier. Maar omdat het slapen gedurende de nacht niet op Hem van toepassing is en evenmin de uitdrukking “zonder dat hij zelf weet hoe”, zullen we moeilijkheden krijgen als we Christus de zaaier maken. Het is dus duidelijk dat deze beginwoorden alleen maar de achtergrond tekenen om ons te brengen tot de werkelijke boodschap die later komt.

EN SLAAPT EN OPSTAAT, NACHT EN DAG: Dit dient opgevat te worden naar normaal spraakgebruik. Het betekent dat de zaaier verder zijn gewone werk verrichtte, zijn gebruikelijke wijze van leven voortzette en niets deed aan het zaad dat hij uitgezaaid had. Deze woorden zijn niet van toepassing op de Here Jezus, want “de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt” (Psalm 121:4).

EN HET ZAAD KOMT OP EN GROEIT, ZONDER DAT HIJ ZELF WEET HOE: Zoals al eerder gezegd, kunnen we deze woorden niet op de Here Jezus toepassen, omdat Hij heel goed weet hoe zaden uitgroeien tot planten en naar hun aard voortbrengen hoe God ieder zaad een lichaam geeft zoals het Hem behaagt en aan ieder zaad zijn eigen lichaam (I Corinthe 15:38). Nu komt het hart van de gelijkenis.

DE GROND BRENGT VANZELF VRUCHT VOORT: Met betrekking tot Gods heerschappij maken deze woorden het ons duidelijk dat deze geheel bovennatuurlijk van aard is, het werk van God en niet het voortbrengsel van menselijke inspanningen. Het Koninkrijk komt, of de mensen dat nu willen of niet en of ze het aanvaarden of niet. De Here Jezus Christus wordt Koning door een daad van God en Zijn heerschappij wordt werkelijkheid door een Goddelijk aanvaarden van de soevereiniteit. Het zaad van de Goddelijke regering werd geplant toen God dit in het Oude Testament voorspelde door uitspraken als: “Gij richt de volken in rechtmatigheid en leidt de natiën op aarde” (Psalm 67:5). Net zoals de aarde vanzelf vrucht voortbrengt omdat het zaad erin is geplaatst, zo zal ook de Goddelijke heerschappij verschijnen en zich ontwikkelen op grond van wat God gedaan heeft. Dit alles is in overeenstemming met Gods grote belofte in Jesaja 61:11, “Want zoals de aarde haar gewas voortbrengt en een hof zijn zaaisel doet uitspruiten, zo zal de Here HERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor alle volken.”

EERST EEN HALM, DAARNA EEN AAR: Als woorden ook maar iets te betekenen hebben, dan vertellen de woorden die we hier hebben iets over de eerste twee fasen van het Koninkrijk der Hemelen. De halm-fase van Gods Koninkrijk begon toen God Jezus uit de doden opwekte. De mensen gingen tot het uiterste in hun boosheid, maar God kwam tussenbeide en keerde om wat zij gedaan hadden. Het Goddelijke gezag bewees zich in Zijn opstanding. De halm-fase van het Koninkrijk Gods wordt in de eerste dagen van de Handelingenperiode gezien, toen zelfs vrome mannen moesten zeggen: “Wat wil dit toch zeggen?” (Handelingen 2:12).

Wanneer we letten op de aard van groeiende granen, vooral de grassen die hier duidelijk bedoeld worden, als tarwe, haver of gerst, zien we dat die eerst boven de grond komen als sprietjes of halmpjes en dat alle graansoorten dan erg veel op elkaar lijken. De boer weet wat die halmpjes zijn, omdat hij het zaad gezaaid heeft, maar ieder ander zou best kunnen vragen: “Wat is dit?” Het duurt echter niet lang of het graan gaat van die fase dat het alleen maar een halm is over naar de fase waarin de aar verschijnt. Op dit punt hebben de verschillende soorten graan bepaalde kenmerken en wie daarmee bekend is, kan gemakkelijk bepalen wat er groeit.

Net zo ging het met het Koninkrijk Gods in de Handelingenperiode. Al heel snel ging het over in de aar-fase en begonnen de geprofeteerde kenmerken ervan zichtbaar te worden. “Dit is het waarvan gesproken is door de profeet Joël” (Handelingen 2:16), waren de stellige woorden van Petrus. Van toen af aan was het duidelijk dat het lang tevoren beloofde Koninkrijk Gods werkelijkheid was op aarde, al was het dan maar ten dele, zoals Paulus zegt in I Corinthe 13:9-10. De Handelingenperiode als geheel vormde de fase van halm en aar van het Koninkrijk Gods. Dit was nu voltooid en Gods voornemen daarin werd afgesloten. We hoeven er niet over te speculeren wanneer nu precies de ene fase afliep en de volgende begon, omdat er geen gebeurtenis is die dit aangeeft, evenmin als wanneer een graanveld van de ene fase voortgaat naar de volgende.

DAARNA HET VOLLE KOREN IN DE AAR: wanneer het groeiende graan deze fase bereikt, heeft de boer iedere korrel tarwe die hij zal krijgen. Er zullen geen korrels meer bij komen, maar iedere korrel moet nog wel tot ontwikkeling komen. Het “volle koren in de aar” is de volgende fase van het Koninkrijk Gods, een fase die lang is uitgesteld, waar een beangstigde wereld op wacht en waar de vromen naar uitzien en om bidden. Alle voornemens betreffende Gods Koninkrijk werden uitgesteld en zijn voorlopig achterwege gebleven sinds Paulus zijn belangrijke uitspraak deed in Handelingen 28:28. Zij zijn uitgesteld, terwijl God intussen een voornemen volbrengt dat nooit onderwerp was van een profetie of van een eerdere openbaring. Dit voornemen was een geheim dat in God verborgen was. Op een voor ons mensen onnaspeurlijke wijze is God nu al ruim 1.900 jaren bezig een volmaakt en volledig program van de genade, die onafscheidelijk aan Zijn karakter verbonden is, ten uitvoer te leggen in de geschiedenis van Zijn lange omgang met de mensen. De “God van iedere genade” is bezit aan te tonen dat Hij dat ook inderdaad is. Hij doet dit in een beheersvorm van genade, waarin iedere daad van Hem er een is van liefde en goedgunstigheid jegens degenen die dat niet verdienen. Wanneer Zijn tegenwoordige voornemen voltooid is, zal Hij weer uit de hemel spreken, de macht en het gezag in handen

nemen en het Koninkrijk Gods zal een werkelijkheid zijn die overeenkomt met “het volle koren in de aar” van het groeiende graan.

Dit zal het zichtbare Koninkrijk van God zijn.

WANNEER DAN DE VRUCHT RIJP IS: Dit is het gerijpte koren, het verlangde einddoel van al het zwoegen van de boer. Het spreekt van de resultaten van Gods lange periode van heerschappij voeren. Dit zullen de volwassen zonen van God zijn, die Hem zullen toebehoren in de persoonlijke aanwezigheid van Jezus Christus. Dat is de tijd dat de rechtvaardigen zullen stralen als de zon in het Koninkrijk huns Vaders (Mattheüs 13:43).

LAAT HIJ ER TERSTOND DE SIKKEL IN SLAAN: “In slaan” is het Griekse woord *apostello*, “zenden”, waar ook ons woord “apostel” van afgeleid is. Gods oogst van Zijn heerschappij over de mensheid zullen tot volwassenheid en rijpheid gekomen onderdanen zijn voor de 1.000 jaren van Zijn persoonlijke aanwezigheid.

OMDAT DE OOGSTTIJD AANGEBROKEN IS: Dit is inderdaad een rijke oogst, waar Paulus naar uitzag in I Thessalonicenzen 2:19 en 3:13 en waar onze Heer naar uitzag in Mattheüs 13:43.

GERICHT

Dat God zal ingrijpen en Zijn regering over de aarde en alle inwoners daarvan zal vestigen, is een waarheid die aangehangen wordt door de meeste mensen die de Bijbel kennen en geloven. We zijn er allen van overtuigd dat eens de dag zal aanbreken dat “onze God zal komen en niet zal zwijgen” (Psalm 50:3). Dit is geen kwestie van opvatting, het is een zaak van het geloof. Maar bijna zonder uitzondering is men van mening dat deze gezegende stand van zaken alleen maar tot stand gebracht kan worden door middel van een uitstorting van Goddelijke toorn, die in heel de geschiedenis van de mensheid zijn weerga niet heeft gekend. Die tijd wordt dan “de grote verdrukking” genoemd en min of meer gelijkgesteld met de 70^e jaarweek van Daniël. Desalniettemin weten we uit de Schrift dat er een grote menigte die niemand kon tellen, uit elke natie en alle geslachten en volken en talen zal staan voor de troon en voor het Lam, gekomen uit diezelfde grote verdrukking (Openbaring 7:9-17). Hoe is dit te rijmen?

Hier ligt een ingewikkeld complex van verwarringen en dwalingen aan ten grondslag. Misschien de drie voornaamste punten hierin zijn een onduidelijk beeld van wat het Koninkrijk der Hemelen of het Koninkrijk Gods nu eigenlijk inhoudt en daarbij een totaal misverstaan van wat “gericht” is. Een derde, en misschien wel het voornaamste, punt is dat veel gelovigen nauwelijks beseffen waar het in werkelijkheid om gaat in al Gods voornemens met deze wereld en de mensen die daarop wonen.

Het is goed hier even stil te staan bij de aansporing van Paulus in Romeinen 12:2, “Wordt niet van gelijke gedaante als deze eeuw, maar wordt omgevormd door de vernieuwing van uw denken (of: inzicht), opdat u beproeft wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is.” Ven gelijke gedaante worden, duidt op uiterlijke overeenkomst, terwijl

omgevormd (gemetamorfoseerd) worden op een innerlijke werkelijkheid wijst. Het Griekse woord voor “gemetamorfoseerd” worden, wordt in Mattheüs 17:2 en Marcus 9:2 vertaald met “werd van gedaante veranderd” en komt ook voor in II Corinthe 3:18, “Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest.” Deze omvorming ontstaat door een vernieuwing van inzicht. “Vernieuwing” is een samenstelling van *kainos* dat “nieuwsoortig” betekent en voert ons terug naar Romeinen 6 en 7 waar we in dezelfde samenhang van “onze lichamen stellen tot een levende offerande” lezen over “nieuwheid” van leven en “nieuwheid” van geest (Romeinen 6:4 en 7:6).

Dezelfde gedachte komen we tegen in Efeziërs 4:23 in verband met de nieuwe mens: “en vernieuwd bent in de geest van uw denken.” Hier gebruikt Paulus een samenstelling van *neos*, “jong en fris”, het woord dat hij gebruikt voor de “nieuwe” mens. De nieuwe schepping is begonnen met inzicht en zal met het lichaam in de opstanding voltooid worden. Deze volgorde vinden we ook in Filippenzen 2 en 3:

De *gezindheid* van Christus – NU

Het *lichaam* van Zijn heerlijkheid – DAN

De beide woorden *kainos* en *neos* komen terug in Colossenzen 3:10, “en de nieuwe (*neos*) mens hebt aangedaan, die vernieuwd (*kainos*) wordt tot kennis, naar het beeld van Hem die hem geschapen heeft.” Er dient nog wel even de aandacht op gevestigd te worden dat zowel Romeinen 12 als Efeziërs 4 in de praktische delen van deze brieven staan. Laten we daarom navolgers van Paulus zijn en voortgaan als nieuwe, jonge, frisse en krachtige mensen met heel de rijke toekomst voor ons in de onbeperkte mogelijkheden van Gods genade. En de Here Jezus heeft ons beloofd in Marcus 4:25, “want wie heeft, hem zal gegeven worden.”

Na deze uitweiding willen we terugkeren tot ons onderwerp. Als we zouden zeggen: “de enige uitweg uit de chaos en de nood waar de wereld en de mensheid zich nu in bevinden, is dat God ingrijpt en gericht brengt over de aarde”, zullen velen daar luidkeels hun instemming mee betuigen. Maar laten we dan eerst weer even naar ons schema op bladzijde 5 teruggaan. Want ook hier geldt weer dat het belangrijk is te weten binnen welk soort van denkschema we deze uitspraak gaven met daarin het woord “gericht”. Als we dit woord invullen met straffen, plagen en weeën, kunnen we dit dan in het gegeven schema een plaats geven? In Handelingen 17 geeft Lucas ons een verslag van de redevoering die Paulus op de Areopagus uitsprak. Tegen het einde daarvan lezen we in vers 31: “omdat Hij een dag heeft bepaald, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man, die Hij daartoe heeft bestemd.” F.F. Bruce zegt in zijn commentaar op de Griekse tekst: “Geciteerd uit Psalm 9:9; 96:13; 98:9. In hun Oudtestamentische samenhang spreken deze woorden over de Messiaanse regering, maar Paulus past ze toe op het oordeel waarmee die regering zal aanvangen.” Gaat de overgang van het Koninkrijk der Hemelen van de fase die vergelijkbaar is met die van halm en aar in het koren, over naar die van het volle koren in de aar door middel van gericht, dat wil zeggen door middel van straffen, plagen en wat dies meer zij?

Nogmaals zij er op gewezen dat we in ons schema tot dusver nog geen plaats hebben ingeruimd voor de tegenwoordige bedeling der genade. Die was een geheim, verborgen in God en valt dus buiten de profetie. Tot dusver zijn we bezig met geopenbaarde zaken, door de profeten gegeven beloften.

Een van de Hebreeuwse woorden voor “gericht”, “oordeel” is het woord *misjpat*, dat 420 maal in het Oude Testament voorkomt. In Hosea 2:19 en 20 vinden we het woord “gericht” (*misjpat*) in de volgende lijst: gerechtigheid, gericht, goedertierenheid, barmhartigheid, geloof of trouw. Hier zien we het woord zijn juiste plaats innemen temidden van dingen die groots en heerlijk zijn. Aangezien het bovendien te maken heeft met verloving en huwelijk, is het ondenkbaar dat het ook maar iets te maken zou hebben met straffen, plagen en veroordelingen. We zullen dus grondig ons inzicht moeten vernieuwen met betrekking tot de betekenis van het woord *misjpat*. Dat is niet eens zo moeilijk met een woord dat zo vaak voorkomt. Dikwijls is de eerste maal dat een woord in de Bijbel voorkomt van groot belang voor de betekenis ervan. In Genesis 18:19 wordt het voor het eerst gebruikt. De HERE zei van Abraham: “Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen, en zij de weg des HEREN houden, om te doen gerechtigheid en gerichte; opdat de HERE over Abraham brenge, hetgeen Hij over hem gesproken heeft.” We vinden hier gerechtigheid en gerichte samen genoemd, een combinatie die veel voorkomt in het OT. Gerichte is hier verbonden met “de weg des HEREN”, en is dus iets waarvan God verwacht dat de mensen het zullen doen. “Gerichte doen” is wandelen in overeenstemming met de orde, de gang van zaken, die God ingesteld heeft. Als we beseffen dat “weg” manier betekent, wijze van doen, zullen we de overeenkomst zien tussen de “weg des Heren” en het “gericht des Heren”.

De tweede maal dat het woord *misjpat* voorkomt, is in Genesis 18:25, waar het vertaald is met “recht”: “zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen?” de vraag die Abraham stelde was: Zal de Rechter der ganse aarde niet handelen in overeenstemming met de door Hem vastgestelde beginselen van gerechtigheid? Dat wil zeggen zal Hij met rechtvaardige mensen doen alsof ze in Zijn ogen met de schuldigen gelijk stonden? Als Hij de rechtvaardigen zou vernietigen alsof ze booswichten waren, zou Hij Zijn eigen orde schenden.

Op de volgende plaats, Genesis 40:13, is het woord *misjpat* vertaald met “wijze”, net als op nog 39 plaatsen. Jozef zei tegen de overste der schenkers: “Binnen nog drie dagen zal Farao uw hoofd verheffen en zal u in uw staat herstellen; en gij zult Farao’s beker in zijn hand geven, naar de vorige wijze, toen gij zijn schenker waart.” Het was de vastgestelde gang van zaken (*misjpat*) in het paleis van Farao dat de overste der schenkers de beker van Farao diende te vullen en hem die dan ter hand te stellen.

Uit deze eerste drie teksten waar het woord *misjpat* in de Bijbel voorkomt, blijkt dus dat het spreekt van een vastgestelde gang van zaken, zede, orde, gewoonte, wijze, manier van doen. Nog enkele teksten zullen dit verder duidelijk maken.

In Exodus 15:25 is het woord *misjpat* met “recht” weergegeven. Uit de samenhang blijkt dat dit “recht” bestond uit een door God geregelde en opgelegde gang van zaken. Als Israël

binnen die gang van zaken deed wat recht was in Zijn ogen, aan Zijn geboden gehoorzaamde en al Zijn instellingen hield, zou Hij geen van de ziekten op hen leggen die Hij op de Egyptenaren gelegd had. Dit was een regeling vol zegeningen.

In Exodus 21:1 zegt God tegen Mozes: "Dit zijn de rechten die gij hun zult voorstellen." Een lezing van de drie hoofdstukken die volgen, zal duidelijk maken dat God een gang van zaken openbaarde waar iedere Israëliet mee in overeenstemming diende te leven. Wandelen in strijd met deze Goddelijke rechtsorde was wanordelijk wandelen, dat wil zeggen schuldig staan aan wanordelijk gedrag. Verder komt het woord *misjpat* ook voor in Exodus 21:9, waar het vertaald is met "recht", de te volgen weg, de voorgeschreven manier en in 21:31 waar het ook met "recht", verordening, vertaald is. Zie ook Leviticus 18:4,5 en 26.

Uit I Kronieken 15:13 kunnen we leren wat er gebeurt als David zich niet aan het gericht houdt: "Want omdat gijlieden de eerste keer dit niet deedt, heeft de HERE, onze God, ons een zware slag toegebracht, omdat wij Hem niet gezocht hadden naar het recht." God had voorschriften gegeven voor het vervoeren van de ark. Zie ook I Kronieken 23:31 en II Kronieken 8:14, waar *misjpat* is vertaald met "wijze", voorschrift.

Nehemia verklaarde dat God aan Israël rechtmatige rechten (rechtvaardige verordeningen) had gegeven (Nehemia 9:13), maar dat zij gezondigd hadden tegen deze rechten (9:29).

We gaan nu begrijpen dat Paulus in Handelingen 17 heel wat anders zei dan men er gewoonlijk van maakt. Over de verzen die onmiddellijk aan vers 31 voorafgaan, schreef de bekende Matthew Henry:

IV. Nu gaat hij er toe over, om hen allen op te wekken zich van hun afgoderij te bekeren, er zich van af te wenden, vers 30, 31. Dit is het praktisch gedeelte van Paulus' rede voor de universiteit. Hun God verkondigd hebbende, vers 23, neemt hij daar gepaste aanleiding uit, om hen te dringen tot bekering tot God, en hij zou hen ook onderwezen hebben in *het geloof aan den Heere Jezus Christus*, indien zij slechts het geduld hadden gehad om naar hem te luisteren. Na hun het ongerijmde aangetoond te hebben van hun aanbidden van andere goden, zoekt hij hen nu te bewegen om niet langer voort te gaan met die dwaze aanbidding, maar er zich van te bekeren tot den levenden en waren God. Merk op:

1. Hoe God met de Heidenwereld gehandeld heeft, vóór dat het Evangelie er gebracht werd.

God heeft de tijden der onwetendheid voorbijgezien.

A. Het waren tijden van grote onwetendheid. De menselijke geleerdheid bloeide even voor de komst van Christus meer dan ooit te voren in de Heidenwereld, maar in de dingen Gods heerste ene grove onwetendheid onder hen. Diegenen zijn waarlijk onwetend, die óf God

niet kennen, óf Hem *onwetend* aanbidden. Afgoderij was het gevolg van onwetendheid.

B. Deze tijden van onwetendheid *heeft God voorbijgezien*. Vat dit op:

a. Als ene daad der Goddelijke gerechtigheid. God *verachtte*, of *veronachtzaamde* deze tijden van onwetendheid, en heeft hun niet, gelijk nu, Zijn Evangelie gezonden. Het moest Hem wel tot toorn verwekken te zien hoe Zijne eer aan een ander gegeven werd, en Hij *verfoeide* en *haatte* deze tijden. Aldus wordt het door sommigen verstaan. Of liever:

b. Als ene daad der Goddelijke lankmoedigheid en verdraagzaamheid, Hij heeft die tijden voorbijgezien, Hij heeft hen niet teruggehouden van die afgoderij door profeten onder hen te zenden, zoals Hij ze aan Israël gezonden heeft, maar schonk hun de gaven Zijner voorzienigheid, Hoofdstuk 14:16, 17. *Deze dingen doet gij, en Ik zwijg*, Psalm 50:21. Hij gaf hun niet zulke roepstemmen en zulke beweegredenen tot bekering, als Hij hun nu geeft, Hij *liet hen varen*, omdat zij het licht, dat zij hadden, niet gebruikten maar moedwillig onwetend bleven, heeft Hij hun geen groter of helderder licht gezonden. Of wel: Hij was niet haastig of streng met hen, maar was lankmoedig over hen, omdat zij het onwetend gedaan hebben, 1 Timotheüs 1:13.

2. Den last, dien God gaf aan de Heidenwereld door het Evangelie, hetwelk Hij nu onder hen zond: *Hij gebiedt nu allen mensen alom, dat zij zich bekeren*,¹ verandering zullen brengen in hun zin, hun wijze van doen, zich zullen schamen over hun dwaasheid, en met meer verstand handelen, dat zij hun aanbidding der afgoden zullen staken, om zich nu tot de aanbidding van den waren God te begeven. Ja meer: het is zich met smart en schaamte af te wenden *van* elke zonde, en zich met blijmoedigheid en vastberadenheid te keren *tot* elke plicht.

a. Dit is Gods gebod. Het zou ene grote gunst zijn geweest indien ons slechts gezegd was, dat er nog plaats is voor bekering, en dat wij er toegelaten kunnen worden, maar Hij gaat verder, Hij treedt ten onzen behoeve tussenbeide met Zijn gezag, en heeft ons ten plicht gesteld wat ons voorrecht is.

b. Het is Zijn gebod *aan alle mensen, alom*, aan mensen, en niet aan engelen, die het niet nodig hebben; aan mensen, en niet aan duivelen, die van het voorrecht er van buiten gesloten zijn, *aan alle mensen, alom*. Alle mensen hebben werk gemaakt voor bekering, en hebben reden genoeg tot bekering, en alle mensen worden geroepen om zich te bekeren, en zullen er het nut en voordeel van hebben. Den apostelen is

¹ Vers 30, naar de Eng. overz.

opgedragen dit overal te prediken en te verkondigen. De profeten werden gezonden tot de Joden om hun te gebieden zich te bekeren; maar de apostelen zijn gezonden om *bekering en vergeving der zonden* te prediken *aan alle volken*.

c. Thans, in de Evangelietijden, wordt dit ernstiger geboden, omdat het meer aangemoedigd is dan te voren; de weg tot vergeving der zonden is thans meer dan te voren geopend, en de belofte meer ten volle bevestigd, en daarom verwacht Hij thans, dat allen zich zullen bekeren. "Bekeert u *thans*, thans *eindelijk*, thans, *nu het tijd is*, bekeert u, want gij hebt reeds te lang geleefd in de zonde. Bekeert u, nu het nog tijd is, want weldra zal het te laat zijn."

3. De grote reden, die aan dit gebod kracht bijzet, is ontleend aan het komende oordeel. God gebiedt ons ons te bekeren, omdat Hij *een dag gesteld heeft op welken Hij den aarboden rechtvaardiglijk zal oordelen*, vers 31, en omdat Hij nu, onder het Evangelie, ene helderder openbaring heeft gegeven van een' staat van vergelding in de andere wereld, dan ooit te voren. Merk op:

a. De God, die de wereld gemaakt heeft, zal haar *oordelen*,

d. God zal de wereld oordelen *door een Man, dien Hij daartoe geordineerd heeft*, en die geen ander wezen kan dan *de Heere Jezus* aan wie *al het oordeel is overgegeven*. Door Hem heeft God de wereld gemaakt, door Hem heeft Hij haar verlost, door Hem regeert Hij haar en door Hem zal Hij haar oordelen.

e. Dat God Christus uit de doden heeft opgewekt is er het grote bewijs van, dat Hij gesteld en verordineerd is als Rechter van de levenden en de doden. Uit de eer, die Hij Hem hiermede aangedaan heeft, bleek, dat Hij Hem voor deze eer, nl. om de wereld te oordelen, bestemd heeft. Zijne opwekking van Hem uit de doden was het begin Zijner verhoging; Zijn oordelen van de wereld zal er de volmaking van wezen, en Hij, die begint zal voleinden. God heeft *aan alle mensen verzekering gedaan*, een genoegzamen grond gegeven om op te bouwen, zowel dat er een toekomst oordeel is, als dat Christus hun Rechter zal zijn; de zaak is niet in het onzekere gelaten, zij is onwifelbaar zeker. Laten alle Zijne vijanden hier zeker van wezen, en voor Hem sidderen, laten alle zijne vrienden er verzekerd van wezen, en er in roemen.

We zullen Matthew Henry niet volgen in zijn Roomse opvatting over het eindoordeel. Wat hij in het bovenstaande evenwel heel goed duidelijk heeft gemaakt, is dat "bekering" een gebod van God is met het oog op die dag dat God de macht in handen zal nemen en de rechtsorde voor deze wereld zal vaststellen. Het "voorbijzien" heeft een einde genomen en nu verschijnen hier aan het einde van Paulus' rede weer de grondthema's van de apostolische

prediking: bekering en geloof, gericht en gerechtigheid, opstanding van en uit de doden. Zo komen weer krachtig naar voren de dingen betreffende de komende Godsregering als kern en drijfkracht van die apostolische prediking, waarbij Paulus dan vanzelfsprekend teruggrijpt op het OT.

Psalm 9:9 “En Hij zal de wereld richten in gerechtigheid en de volken oordelen in rechtmatigheden”;

Psalm 96:13 “Want Hij komt om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten met gerechtigheid en de volken met Zijn waarheid”;

Psalm 98:9 “Want Hij komt om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten in gerechtigheid en de volken in alle rechtmatigheid”.

HIJ ZAL ZIJN DORSVLOER DOOR EN DOOR ZUIVEREN

Waarom gaat dit bevel van God uit tot bekering? Johannes de Doper predikte dat Jezus Christus Zijn dorsvloer door en door zou zuiveren, Zijn tarwe in Zijn schuur zou samenbrengen, maar het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden (Mattheüs 3:12). Niets van dit alles deed Hij tijdens Zijn omwandeling op aarde, want Zijn zending was er toen een van vrede en welbehagen. Er waren mensen die Hem zelfs in het gezicht spuwden, maar ze werden niet uitgezuiverd.

Eerste voorwaarde om dit in vervulling te doen gaan, is dat de tarwe voortgebracht wordt. De tarwe is “de zonen van het Koninkrijk”, zoals duidelijk te lezen staat in Mattheüs 13:38. Dit zijn de mensen die voortgebracht zijn door, en dus het resultaat zijn van, Gods heerschappij over de aarde. Zij worden niet in de schuur bijeengebracht alleen maar om opgeslagen te worden of tot meel vermalen te worden. Deze tarwe is “het goede zaad” en zal gebruikt worden om de wereld te bezaaien met de zonen van het Koninkrijk.

Wanneer God de nieuwe bedeling aanvangt, zullen er twee dingen aan het werk gaan, het voortbrengen van de tarwe en het zuiveren van de dorsvloer. Gods heerschappij komt met grote zegeningen van licht, kennis, waarheid en zelfs de gave van volmaakte gezondheid voor ieder mens op aarde. Maar er zal geen amnestie afgekondigd worden voor afgodendienaars, dieven, dronkaards of lasteraars. Die zullen geen plaats hebben in of deel hebben aan Gods Koninkrijk (I Corinthe 6:9-11).

“Want boosdoeners worden uitgeroeid,
maar wie de HERE verwachten, zullen het land beërven” (Psalm 37:9).

“In Mijn huis zal geen bedrieger wonen;
de leugenspreker zal niet bestaan voor Mijn ogen.
Elke morgen zal Ik verdelgen
alle goddelozen des lands
en uit de stad des HEREN uitroeien alle bedrijvers van ongerechtigheid”
(Psalm 101:7,8).

En nu gaan we ook begrijpen wat er staat in Psalm 1:4-6:

“Niet alzo de goddelozen:
die toch zijn als het kaf dat de wind verstrooit.
Daarom houden de goddelozen geen stand in het gericht,
noch de zondaars in de vergadering der rechtvaardigen.
Want de HERE ken de weg der rechtvaardigen,
maar de weg der goddelozen vergaat.”

Als we naar het verleden zien, vinden we geen tijd waarop deze woorden van toepassing zijn. Als we naar het heden zien, leert de ervaring ons alras dat overtreders niet uitgeroeid worden. Als we naar het 1.000-jarig rijk zien, ontdekken we dat deze woorden niet van toepassing zijn, want er zullen dan geen overtreders zijn die uitgeroeid moeten worden. De enige tijd waarop dit van toepassing kan zijn, is die tijdsperiode voorafgaand aan de 1.000 jaren wanneer Gods gerichten op de aarde zijn. De Here Jezus Christus zal Zijn dorsvloer nog grondig zuiveren. De laatste daad in deze zuivering wordt in Mattheüs 13:41 beschreven. Daar volgen de duizend jaren op. Dan zal er geen onrecht meer zijn en geen misdaad.

HIJ ZAL ZIJN TARWE ZAAIEN

De komende bedeling is de tijd dat de Here Jezus Christus de wereld zal bezaaien met de zonen van het Koninkrijk, in overeenstemming met wat er geopenbaard is in de gelijkenis van de dolik en de tarwe. Zie Mattheüs 13:24-30, 36-43. Dat dit aan de 1.000 jaren voorafgaat, is zo duidelijk dat er nauwelijks op gewezen hoeft te worden. Bovendien is het even duidelijk dat er nog nooit sinds deze woorden gesproken werden, ook maar iets is geweest dat vergelijkbaar is met deze gelijkenis. Elke gedachte dat de tegenwoordige omstandigheden het gevolg zijn van het stiekem zaaien van dolik door de satan in een akker (de wereld) die Christus al bezaaid heeft met tarwe, is volslagen ridicul. Waar, in heden of verleden, zien we deze wereld als een akker vrij van onkruid en bezaaid met de zonen van het Koninkrijk? Dit is iets voor de toekomst en die toekomst is niet de 1.000 jaren.

Het is de gewoonte geworden onder sommige belijdende Christenen om te beweren dat alle profetieën die niet vervuld zijn bij de komst van Christus in het vlees, bij of na de wederkomst vervuld zullen worden. Dit komt voort uit de foutieve opvatting dat er niets ten goede aan de aarde gedaan kan worden door Christus, tenzij Hij ergens op deze aarde is, en dat Zijn handen gebonden zijn zolang Hij is gezeten aan de rechterhand van de Vader. De onredelijkheid van deze opvatting kan spoedig genoeg blijken. Drie verklaringen in de Schrift zijn voldoende om de dwaling aan te tonen.

“Het is nuttig voor u dat Ik wegga” (Johannes 16:7);

“Als u mij liefhad, zou u zich verblijden dat Ik naar de Vader heenga; want de Vader is groter dan Ik” (Johannes 14:28);

“Dan moge de vergadering der natiën U omringen; keer weder boven haar naar de hoge” (Psalm 7:8).

HET RESULTAAT VAN GODS GERICHTEN

Jesaja spreekt van een tijd, nog toekomstig, dat de rechtsorde van God op de aarde zal zijn en vertelt dan ook wat het resultaat daarvan zal zijn:

“Want wanneer Uw gerichten op de aarde zijn, zo leren de inwoners der wereld gerechtigheid” (Jesaja 26:9).

Als dit juist is, krijgen we te horen wat de beste en de grootste hoop is voor de wereld. We kunnen voor de aarde en inwoners daarvan niets beters verlangen dan dat God Zijn gerichten, Zijn rechtsorde, op de aarde brengt. Het is duidelijk dat de schrijvers van het Oude Testament hiernaar uitzagen en dit “het gericht” noemden.

In deze tijd leven we onder de rechtsorde van de mens, dat wil zeggen onder menselijke gerichten. De tijd zal komen dat God zal ingrijpen, de leiding zal overnemen en Zijn rechtsorde of gerichten op de aarde zal vestigen. Deze verandering zal zó radicaal zijn dat het noodzakelijk zal zijn dat Hij alle mensen inlicht betreffende Zijn rechtsorde of oordelen en gerichten. En dat zál Hij doen, want de Heilige Geest zal de wereld (de mensheid) overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel.

“En in die dag zullen de doven de woorden van het Boek horen en de ogen van de blinden zien, omdat ze verlost zijn van de donkerheid en de duisternis” (Jesaja 29:18).

“Ook de dwalenden van geest zullen tot inzicht komen, en de murmureerders zullen de lering aannemen” (Jesaja 29:24).

“Als ge naar links of rechts wilt gaan, zult ge achter u een stem horen: Dit is de weg, volg die” (Jesaja 30:21).

Deze drie teksten openbaren iets van het werk van God dat werkelijkheid zal zijn wanneer Zijn gerichten op de aarde zijn. We zouden daarom maar al te graag zien dat Gods grote en heerlijke dag des gerichtts niet langer uitgesteld wordt.

